

Λκ 24,36-49
Ίω 20,19-29

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ στούς Ἀποστόλους

Πρὶν ξεκινήσουμε τὸ μάθημα, θὰ μπορούσαμε νὰ μάθουμε σὰ παιδιὰ ἕνα ἀπὸ τ' ἀναστάσιμα τραγούδια (βλ. «Πνευματικές Ὠδές Α'», ἔκδ. θ', σ. 208-214), γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἕνα εὐφρόσυνο κλίμα γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ἀνάστασης τοῦ Κυρίου μας.

Εἶναι ἡ τρίτη μέρα ἀπὸ τὴν Παρασκευὴ ἐκείνη πού οἱ Ἰουδαῖοι σταύρωσαν τὸν Χριστό πάνω στὸν Γολγοθᾶ. Μόλις προχθές, νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, οἱ δύο εὐλαβεῖς μαθητές, ὁ **Ἰωσήφ** καὶ ὁ **Νικόδημος**, τὸν ἔβαλαν στὸ μνήμα. Μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα σφράγισαν τὸν τάφο Του.

Οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ποῦ νὰ βρίσκονται ἄραγε; Εἶναι ὄλοι μαζί σ' ἕνα σπίτι μὲ βαρεῖα καρδιά ἀπὸ τὴ θλίψη, ἀλλὰ καὶ μὲ **κλειστὲς τὶς πόρτες**, καλὰ ἀσφαλισμένες, γιὰτὶ **φοβοῦνται**. Ἄν ἔρθουν νὰ τοὺς συλλάβουν κι αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ; Μέσα σ' ἕνα βράδυ συνέλαβαν τὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο καὶ τόσο ἄδικα τὸν ἔσυραν σὰ δικαστήρια, τὸν συκοφάντησαν, τὸν καταδίκασαν σάν κακοῦργο σὲ σταυρικό θάνατο... Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ φοβοῦνται τώρα κι αὐτοί; Κινδυνεύει ἴσως καὶ ἡ δικὴ τους ἡ ζωὴ.

Ἄπο ὥρα σέ ὥρα οἱ γραμματεῖς καί οἱ φαρισαῖοι ἴσως τούς ἀναζητήσουν, ἴσως τούς ὀδηγήσουν κι αὐτούς στόν θάνατο.

Οἱ μαθήτριες τοῦ Χριστοῦ, βέβαια, λίγο πρὶν ἦρθαν καί τούς ζάφνιασαν. Πῆγαν πρῶι πρῶι νά προσφέρουν μ' ὄλη τους τήν ἀγάπη τά πῖο ἐκλεκτά μύρα στόν νεκρό τους Διδάσκαλο, ἀλλά βρῆκαν **ἄδειο τόν τάφο!** Κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά ἕνας **ἄγγελος** εἶπε σ' αὐτές ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε! Καί τό συγκλονιστικότερο, καθὼς ἐπέστρεφαν **τίς συνάντησε ὁ ἴδιος Χριστός ἀναστημένος!** «Τόν εἶδαμε μέ τά μάτια μας, μᾶς χαιρέτησε, μᾶς μίλησε», ἔλεγαν χαρούμενες οἱ **Μυροφόρες.**

Οἱ μαθητές ὅμως δέν μπορούσαν νά τίς πιστέψουν. Μά εἶναι δυνατόν; Αὐτοί ἦταν βέβαιοι ὅτι ὁ Χριστός πέθανε πάνω στόν σταυρό. Ἦξεραν ὅτι τόν ἔβαλαν στόν τάφο κι ὁ τάφος ἔκλεισε μέ μιά μεγάλη πέτρα. Τί εἶναι αὐτά τώρα πού λένε οἱ μαθήτριες; Μᾶλλον ἀπό τόν πόνο τους καί ἀπό τή μεγάλη τους ἀγάπη πρὸς τόν Διδάσκαλο τά φαντάστηκαν ὅλα ὅσα διηγοῦνται. Ἔτσι νόμισαν οἱ μαθητές.

Ἀλλά ἐνῶ ἦταν ὅλοι τους συγκεντρωμένοι, καί παρόλο πού οἱ πόρτες ἦταν κλειστές, ζαφνικά ἐμφανίζεται ἀνάμεσά τους ὁ Χριστός! **«Εἰρήνη σέ σᾶς»**, τούς χαιρετᾷ μέ τόν γνωστό χαιρετισμό πού ἀντάλλασαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι. Τρόμαξαν μόλις Τόν εἶδαν. Φοβήθηκαν. **Μήπως βλέπουν φάντασμα;** Μήπως εἶναι ὄνειρο; Ἀλλά ὄχι! Εἶναι ἀλήθεια! Ἀκοῦν τή γλυκιά θεϊκή Του φωνή: «Γιατί ταραχήκατε; Γιατί ἔχετε μέσα σας σκέψεις ἀμφιβολίας; Δεῖτε τά χέρια καί τά πόδια μου γιά νά βεβαιωθεῖτε ὅτι σι' ἀλήθεια ἐγώ εἶμαι. Ἐλᾶτε νά μέ ψηλαφίσετε. Τό φάντασμα δέν ἔχει σάρκα καί ὀσᾶ, ὅπως βλέπετε ἐγώ νά ἔχω». Καί λέγοντας αὐτά, **τούς ἔδειξε τά σημάδια ἀπό τά καρφιά** πού εἶχε στά χέρια καί στά πόδια Του. Τούς ἔδειξε καί **τήν πλευρά Του, πού τήν εἶχε τρυπήσει ἡ λόγχη** τοῦ στρατιώτη πάνω στόν σταυρό.

Οἱ μαθητές κοιποῦν καί ἀποροῦν. Πῶς νά πιστέψουν σ' αὐτή τήν ἀνέλπιση χαρά, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε; Ἀλλά καί πῶς πλέον ν'

ἀμφιβάλλουν; Τόν βλέπουν μέ τά ἴδια τους τά μάτια, Τόν ἀκοῦν, Τόν ψηλαφοῦν!

«Ἐχετε ἐδῶ κάτι νά φάω;», τούς ρωτᾷ ὁ Χριστός, θέλοντας νά τούς δώσει **κι ἄλλες ἀποδείξεις τῆς ἀνάστασής Του**. Τοῦ φέρνουν ἀμέσως **ψημένο ψάρι καί κηρήθρα μέ μέλι**. Τά πῆρε ὁ Χριστός κι ἔφαγε μπροστά τους. Κι ἐκεῖνοι σιγά σιγά συνειδητοποιοῦσαν τή μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι εἶναι ζωντανός! Ὅταν σέ λίγο χάθηκε ἀπό ἀνάμεσα τους, εἶχαν μείνει ἐκεῖ **τά κόκαλα ἀπό τό ψάρι καί τό κερί** τῆς κηρήθρας. Ἔτσι κανεῖς δέν θά μπορούσε νά πεῖ: «Μήπως ἦταν ὄνειρο; Μήπως τό φανταστήκαμε;».

Ἀπό τή συντροφιά τῶν μαθητῶν, ὡστόσο, ἔλειπε ἐκείνη τήν ὥρα ὁ **Θωμᾶς**. Ὅταν ἐπέστρεψε, οἱ ἄλλοι μαθητές τοῦ ἔλεγαν χαρούμενοι: «Εἶδαμε τόν Κύριο!». Αὐτός ὅμως δέν μπορούσε νά τούς πιστέψει. «Ἄν δέν δῶ στά χέρια Του τά σημάδια ἀπό τά καρφιά», ἔλεγε, «κι ἂν δέν βάλω τό δάχτυλό μου στά σημάδια ἀπό τά καρφιά, κι ἂν δέν βάλω τό χέρι μου στήν πλευρά Του, δέν θά πιστέψω».

Ἀκριβῶς **μιά ἑβδομάδα μετά**, οἱ μαθητές ἦταν στό ἴδιο μέρος συγκεντρωμένοι. Αὐτή τή φορά εἶχαν μαζί τους καί τόν Θωμᾶ. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς -ἐνῶ ἦταν πάλι κλειστές οἱ πόρτες- καί στέκεται ἀνάμεσα τους. «Εἰρήνη σέ σᾶς», τούς χαιρετᾷ καί στρέφεται στόν Θωμᾶ:

- Ἔλα, Θωμᾶ, φέρε τό δάχτυλό σου ἐδῶ καί δές τά χέρια μου, φέρε τήν παλάμη σου καί βάλ' την στήν πλευρά μου, γιά νά μήν εἶσαι ἄπιστος ἀλλά πιστός.

Συγκλονίστηκε ὁ Θωμᾶς. « **Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!**», ἀναφωνεῖ μέ πίστη.

Ἄκουσε ὁ Κύριος ὅλα ὅσα εἶχε πεῖ ὁ Θωμᾶς καί ἦρθε τώρα νά τόν βεβαιώσει μέ ἀτράνταχτες ἀποδείξεις γιά τήν ἀνάστασή Του. Ναί, στό ἐξῆς δέν μπορεί νά εἶναι ἄπιστος ὁ Θωμᾶς. Εἶναι πλέον βέβαιος ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε! Κι εἶναι, ἐπίσης, βέβαιος ὅτι ἀφοῦ ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, ἀφοῦ **νίκησε τόν θάνατο**, δέν μπορεί νά εἶναι ἕνας ἀπλός ἄνθρωπος· **εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός!**

Νά, παιδιά, γιατί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό **πιό μεγάλο γεγονός τῆς ἱστορίας** καί ἡ **πιό λαμπρή γιορτή τῆς Ἐκκλησίας μας**. Γιατί μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ Χριστός μας δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ ἀληθινός Θεός καί ὁ νικητής τοῦ θανάτου.

Ποιά θλίψη στό ἐξῆς μπορεῖ νά κλέψει τή χαρά μας; Ἀφοῦ **νικήθηκε κι ὁ πιό μεγάλος μας ἐχθρός, ὁ θάνατος!** Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός καί μιά μέρα **θά μᾶς ἀναστήσει ὅλους**, γιά νά ζοῦμε **αἰώνια κοντά Του στή χαρά τοῦ παραδείσου!** Γι' αὐτό οἱ πιστοί δέν χορταίνουν νά ψάλλουν:

**«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζῶην χαρισάμενος».**

(Τό ἐξηγοῦμε σά παιδιά καί τό ψάλλουμε μαζί τους. Τούς μοιράζουμε, τέλος, τὴν ἀναστάσιμη προσευχή, βλ. ἐποπτικό ὑλικό, δίνοντας μιά σύντομη ἐξήγηση.

Ἀντὶ ἄλλου παιχνιδιοῦ, μποροῦμε μετὰ τό μάθημα νά χωρίσουμε τὰ παιδιά σέ ομάδες καί νά τὰ παροτρύνουμε νά φτιάξουν τὴν ἀκροστιχίδα ἢ μεσοστιχίδα «Χριστὸς ἀνέστη», χρησιμοποιώντας λέξεις ἀπὸ τό μάθημα).

**«Χριστὸς ἀνέστη» τραγουδῶ,
σάν τὸν Θωμᾶ ἀναφωνῶ:
Εἶναι Θεός καὶ Κύριός μου
ὁ ἀναστημένος ὁ Χριστός μου!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἡ ἀναστάσιμη προσευχή.
2. Κατασκευή: Κορνίζα.

